

[Lembourn.]

teateruddannelsen. Samtidig har man i Amerika bygget denne uddannelse op omkring en scene, en scene, som ikke blot er et laboratorium, men en åben scene, hvor man spiller for et publikum. Jeg tror ikke, man kan undvære dette, hvis man skal skabe et teatermiljø. Man må have mulighed for at prøve sig selv, hvad enten man nu er skuespiller, instruktør eller dramatiker, undervejs i uddannelsen. Naturligvis bliver man ikke en god dramatiker, fordi man har gået 4 år på en teaterskole, men man bliver muligvis en bedre. O'Neill, Tennessee Williams, Arthur Miller er alle udgået fra Yales teaterfakultet, og de har ofte sagt, at det var dér, de lærte håndværket.

Jeg håber derfor, at man i udvalget kan drøfte den tanke, når man nu engang skal til at skabe en anden teateruddannelse — og meget tyder på, at vi skal det — at få teateruddannelsen lagt under universitetet og dér udbygge den, så der kan blive et miljø. Det skal være en åben arena og ikke et lukket laboratorium.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Der har af flere af talerne været henvist til betænkning nr. 517, og hr. Niels Matthiasen indledte med at knytte nogle kommentarer til den. Han mente ikke, at det var lykkedes at få visionerne i betænkningen til at slå igennem i det foreliggende lovforslag.

Jeg har flere gange sagt i den debat, der har været ført, at jeg har ikke forestillet mig, at der her skulle være tale om forslag, der lå til øjeblikkelig gennemførelse, men at det var synspunkter, der skulle diskuteres, og jeg udtrykte håbet om, at debatten på basis af betænkningen kunne bidrage til, at der blev en større interesse for kulturpolitiske problemer, også de problemer, der hører teaterverdenen til, sådan at der af denne interesse kunne udspringe den forståelse, der er nødvendig, hvis man skal tage meget store skridt inden for det kulturpolitiske område.

Det nytter jo ikke, at vi på disse områder fjerner os afgørende fra den almindelige vurdering af, hvad der skal gøres. Deri ligger ikke, at jeg opfordrer til stor forsigtighed på disse områder — det ligger ikke til mig at gøre det — men der ligger et ønske

om at inddrage i vurderingerne hele den almindelige indstilling over for kulturpolitik. Naturligvis må vi her også nøje overveje de finanspolitiske konsekvenser af den prioritering, vi vil give de kulturpolitiske aktiviteter, men mit mål er at få disse aktiviteter prioriteret så højt som overhovedet muligt i den offentlige debat og også ved tilrettelæggelsen af de midler, der skal bruges til forskellige samfundsopgaver.

Nu sagde hr. Niels Matthiasen, at det var alt for lidt, der kunne ydes økonomisk, og at regeringen ikke levede op til, hvad der med rimelighed kunne kræves. Jeg tror også, det er temaet i den kronik, hr. Niels Matthiasen har skrevet i dag.

Må jeg ikke sige om regeringens politik på dette område, at der jo faktisk er sket en hel del med hensyn til de tilskud, der er tale om. Lad mig her oplyse, at de faste teatre bortset fra landsdelsteatrene og det kgl. teater i 1967-68 fik et tilskud på i alt 755.000 kr. fra staten. Dette tilskud var i 1969-70 vokset til 2.220.000 kr. Det er dog en meget betydelig vækst. Særlig til det rejssende teater ydedes der i 1967-68 2.310.000 kr. i statstilskud; dette tilskud var i 1969-70 vokset til 3.960.000 kr., en tilvækst på mere end 1,6 mill. kr. Det er jo nemlig således, at den nugældende lov meget vel kan danne grundlag for øgede tilskud; det kunne man altså have benyttet sig af under den forrige regering. Det havde der ikke været noget som helst til hinder for.

Nu kommer den nye lov, og det anføres, at der her i første omgang tænkes på en forøgelse af de årlige bevillinger på 6 mill. kr., og så føjer jeg til — det, jeg også sagde før — at loven jo er affattet således, at denne beløbsramme kan sættes i vejret, hvis man kan overbevise hinanden om, at vi skal bruge flere midler. Det er fordelen ved, at man har en fleksibel lov, at så kan man også lede nye større tilskudsbeløb ind i kanalerne, hvis der er den tilstrækkelige baggrund derfor, og hvis de finanspolitiske forhold i øvrigt tillader det.

Jeg kan ikke lade være med at komme ind på den kritik, der er fremført fra de københavnske privatteatres side. Man siger her, at man står over for trusler om at måtte lukke, hvis den nye teaterlov gennemføres. Jeg står uforstående over for denne kritik. Det betones i den nugældende